

متن پرسش

سلام و عرض ادب و ارادت: در آیه ۱۱۰ کهف فرموده شده هر کس به لقای پروردگار امید دارد ابتدا فرموده عمل صالح و بعد فرموده شرک نوزیدن به خدا که جزء عقاید است. آیا می‌شود این تقدم و تاخر را به حساب آن گذاشت که خداوند عمل را مقدم دانسته، و اعتقاد و یقین انسان با عمل به مرور زمان زیاد می‌شود و یقین در مرتبه بعد است؟ آیا می‌شود به این صراحت و تفکیک گفت؟ و رابطه عمل صالح و اعتقاد اینگونه است؟ با تشکر و توفیقات روز افزون.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: شاید بتوان گفت عبور از شرک بعدی آن توحیدی است که منجر به لقاء الهی می‌شود که همان شرک خفی باشد. موفق باشید